業緣輪迴

หกหมื่นปีหนี้เวรกรรมช่างซับซ้อน ดั่งละครไม่มีตอนอวสาน
ในชาตินี้โอกาสดีถนอมกาล อย่ารอชีพอวสานถึงกลับใจ
ยามสงบไม่มีภัยจงเตือนตน สร้างกุศลชดใช้กรรมจิตเดิมใส
ทั้งในนอกมรรคผลสมบูรณ์ไซร้ กลับคืนไปเบื้องบนสุขนิรันดร์

บ่วงกรรม

บ่วงกรรม
業緣輪迴

業緣輪迴

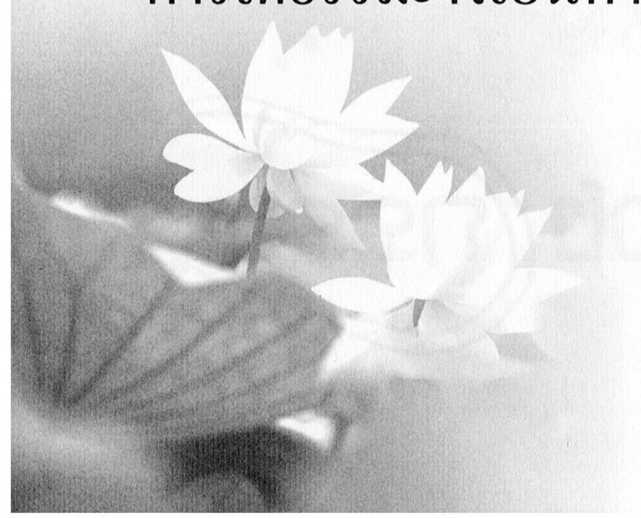
ช่วงกรรม

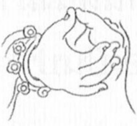
ให้ข้าว ให้น้ำ กินไปก็หมดได้
สร้างบ้าน สร้างเรือน นานไปก็ผุพัง
ให้ธรรมะคือให้ปัญญารู้ความเป็นจริง
ก็จะอยู่คู่กับจิตเขาไปตลอดกาล

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะจึงเป็นทานอันสูงสุด

อารัมภบท

ในวัฏสงสารอันกว้างใหญ่เกินกว่าที่ปัญญาของมนุษย์จะประมาณได้ สรรพวิญญาณมากมายได้เคยผ่านกระแสการเวียนว่ายตายเกิดมาแล้วหลายภพหลายชาติ ดวงธรรมญาณมากมายได้เคยประสพพบเจอกัน สร้างบุญสัมพันธ์และกรรมสัมพันธ์ไว้ในอดีตชาติร่วมกัน บัดนี้เป็นกาลเวลายุคท้ายปลายกัปหนี้เวรกรรมมากมายที่ได้เคยเกี่ยวกรรมกันมาจึงถึงเวลาที่จะชำระสะสางคิดบัญชีครั้งใหญ่

หนังสือ "บ่วงกรรม" เล่มนี้เป็นบันทึกเหตุการณ์การติดตามทวงหนี้เวรกรรมที่เกิดขึ้นจริง ณ พุทธสถานแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ก็ด้วยความเมตตา

ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้นำพาดวงวิญญาณซึ่งเกี่ยวกรรมกับผู้ปฏิบัติบำเพ็ญธรรมท่านหนึ่งมายืมร่างสามคุณ เปิดเผยเรื่องราวในอดีตชาติ เพื่อเป็นประจักษ์หลักฐานว่ากฎแห่งกรรมนั้นมีจริง

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สาธุชนทุกท่านที่มีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะนำกลับไปพิจารณาด้วยจิตที่ละเอียดให้บังเกิดความเข้าใจในเรื่องเหตุต้นผลกรรม บังเกิดจิตหิริโอตัปปะเกรงต่อการสร้างอกุศลกรรม อีกทั้งเห็นแจ้งถึงความทุกข์ของการเวียนว่ายตายเกิด และบังเกิดจิตมุ่งมั่นต่อการบำเพ็ญธรรมเพื่อหลุดพ้นห้วงแห่งวัฏสงสารนี้

คณะผู้จัดทำขอน้อมจิตสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของเบื้องบนที่เมตตาให้มีการเปิดเผยถึงเหตุต้นผลกรรมในครั้งนี้ ขอขอบคุณนักธรรมฉืออวี่หยูที่อนุญาตให้นำเรื่องราวเหตุต้นผลกรรมในอดีตชาติของท่านออกพิมพ์เผยแพร่อันจะเกิดประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจใฝ่ศึกษาธรรม

ขออนุโมทนาบุญกับผู้ที่ร่วมเผยแพร่หนังสือเล่มนี้ พร้อมทั้งอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลแด่ดวงวิญญาณของจงไปสู่สุขคติ หากมีส่วนใดไม่สมบูรณ์อันเกิดจากขาดประสบการณ์ ขอพระองค์ธรรมมารดาโปรดเมตตาประทานอภัย อาวุโสธรรมโปรดชี้แนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

จงตั้งใจบำเพ็ญเถิด จิตใจที่มีต่อธรรมะนี้จะถดถอยไปไม่ได้เลยแม้แต่วินาทีเดียว มีช่องว่างเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเจ้ากรรมนายเวรก็จะเข้าแทรกได้ทันที

พระพุทธจี้กง

คำนำผู้เรียบเรียง

ข้าพเจ้ารู้สึกสำนึกคุณและมีความปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดทำหนังสือ "บ่วงกรรม" เล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงและอยู่ในมือท่านผู้อ่านทุกท่าน เนื่องจากมูลเหตุของหนังสือเล่มนี้มาจากเรื่องราวในอดีตชาติของข้าพเจ้า ซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตานำมาเปิดเผยเมื่อ วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๘ ในชั้นประชุมอบรมธรรมพุทธาภิเษก ณ พุทธสถานเซียนเหยินจวี เพื่อเป็นประจักษ์หลักฐานว่า "กฎแห่งกรรม" นั้นมีจริง

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๘ ณ พุทธสถานจื้ออ้าย อำเภอบางวัว จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้มีการเปิด

ชั้นประชุมธรรมครึ่งวัน พระอาจารย์จี้กงเมตตาประทับทิพยญาณ พร้อมทั้งเมตตากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เรื่องนี้มิใช่เรื่องเล็ก ศิษย์อยากจะสร้างบุญกุศล จะประกาศเรื่องราวของเราให้เป็นอุทาหรณ์ ศิษย์รู้หรือเปล่าควรทำเช่นใดเล่า ?"

จากคำกล่าวของพระอาจารย์จี้กง ได้จุดประกายให้ข้าพเจ้าจัดพิมพ์เรื่องราวกฎแห่งกรรมนี้ขึ้นเป็นหนังสือเพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนสติชาวโลกที่ยังลุ่มหลงอยู่ เมื่ออ่านจบแล้วจะบังเกิดญาณที่รู้ตื่น รีบเร่งสร้างบุญกุศลชดใช้คืนให้กับเจ้ากรรมนายเวร พระอาจารย์จี้กงเคยเมตตากล่าวไว้ว่า **"อย่ารอให้กระหายน้ำจึงคิดที่จะขุดบ่อ อย่ารอให้เจ้ากรรมมาทวงจึงคิดที่จะสร้างบุญกุศล เช่นนี้จะไม่ทันกาล"**

กฎแห่งกรรมนั้นเที่ยงแท้และยุติธรรมยิ่ง ยากนักที่ใครจะหนีรอดพ้น หนี้เงินทองชดใช้ด้วยเงินทอง หนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต มีเพียงการบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรมสร้างบุญสร้างกุศลเท่านั้น ที่สามารถแปรเปลี่ยนชะตาชีวิตได้

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบลง จะบังเกิดความกระตือรือร้นในการบำเพ็ญหนี้เวรกรรมหกหมื่นกว่าปีอย่าได้เห็นว่าเป็นเรื่องล้อเล่น หนังสือเล่มนี้จะเป็นอุทาหรณ์ได้อย่างชัดเจนว่า ตนปลูกเหตุเช่นใดไว้ก็จะต้องไปรับผลเช่นนั้น และชีวิตคนนั้นช่างอนิจจัง หากว่าวันใดไร้ซึ่งกายสังขาร คิดที่จะเริ่มต้นบำเพ็ญสร้างบุญสร้างกุศล เวลานั้นก็สายไปแล้ว

ดังนั้น ขอทุกท่านจงเชื่อมั่นเถิดว่า **"ธรรมะจริง สัจธรรมจริง โองการสวรรค์จริง หากบำเพ็ญจริง ก็ย่อมสำเร็จจริงอย่างแน่นอน"**

ฉืออวี้หยู

ประวัติผู้อุทิศตนเพื่อธรรม
"ฉืออวี่หยู"

ชื่อจริง "นางสาววิรามล พุ่มทอง"

ข้าพเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งที่โชคดีได้เกิดกายสังขารมาเป็นมนุษย์ ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ และที่โชคดียิ่งกว่าคือได้เกิดมาทันยุคที่วิถีอนุตตรธรรมปกโปรดอย่างกว้างขวาง

ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับวิถีธรรมล้ำค่าด้วยบุญคุณที่ยิ่งใหญ่ของผู้แนะนำผู้รับรอง ทว่าการรับวิถีธรรม การบำเพ็ญธรรมและปฏิบัติงานธรรม ใช่ว่าจะไร้ซึ่งวิบาก

กรรมและเจ้ากรรมนายเวร หกหมื่นกว่าปีเรานั้นเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ ในแต่ละชาติด้วยความลุ่มหลงอวิชาบดบัง ความโลภโกรธหลงก็ยิ่งเพิ่มทวีคูณขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สร้างบาปเวรไม่จบไม่สิ้น

ดังเช่นเรื่องราวของข้าพเจ้าซึ่งเบื้องบนเมตตานำมาเปิดเผยถึงเหตุต้นผลกรรมในอดีตชาติ ความเป็นมาจะเป็นเช่นไร ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเล่าประวัติส่วนตัวโดยสังเขปเพื่อท่านผู้อ่านจะได้เข้าใจเหตุการณ์มากยิ่งขึ้น

ภูมิลำเนาเดิมเกิดที่จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕ บิดาชื่อนายประเสริฐ พุ่มทอง มารดาชื่อนางแสงเทียง พุ่มทอง (ปัจจุบันมีตำแหน่งทางธรรมเป็นอาจารย์ถ่ายทอดเบิกธรรม) มีพี่น้องทั้งหมดสามคน พี่ชายคนโต นายวีระยนต์ พุ่มทอง ตัวข้าพเจ้าเป็นคนกลางและน้องชายสุดท้องคือ นายวีระศักด์ พุ่มทอง ได้รับวิถีธรรมกันหมดทั้งครอบครัว ที่บ้านเปิดห้องพระกึ่งส่วนรวมกึ่งครัวเรือน ชื่อสถานธรรม “ชินหมิน”

ชีวิตในวัยเด็กของข้าพเจ้าไม่ได้แตกต่างไปจากเด็กทั่วไปนัก แต่มีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ ก็คือ ในสมัยเด็กข้าพเจ้ามักจะชอบไปกวาดลานวัด เมื่อเห็นลานวัดสกปรกก็จะเข้าไปกวาด ซึ่งเพื่อนรุ่นเดียวกันในขณะนั้นก็จะไปเล่นกันตามประสาเด็ก

มีบางครั้งที่ข้าพเจ้าชวนเพื่อนให้เข้าไปกวาดลานวัดด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าก็จะต้องหลอกล่อเพื่อนเหล่านั้นว่า “ไปนะ... กวาดเสร็จยายชีจะให้ขนมด้วย”

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนเข้าไปกวาดลานวัดด้วยกัน เป็นมาเรื่อยๆ เช่นนี้จนกระทั่งเรียนจบชั้นประถมศึกษา

ต่อจากนั้นก็ได้เรียนต่อชั้นมัธยมต้น ในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้เข้าไปกวาดลานวัดอีก เพราะรู้สึกว่าตัวเองโตแล้วจึงอาย ทั้งที่ใจนั้นก็อยากจะเข้าไปช่วย แต่ถึงแม้ไม่ได้ไปกวาดลานวัด ข้าพเจ้าก็ยังไปทำบุญตักบาตรอยู่เสมอไม่เคยขาด

ขณะที่ข้าพเจ้าอายุครบ ๑๕ ปี วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๓๙ เป็นวันที่สำคัญที่สุดในชีวิตข้าพเจ้า เพราะเป็นวันที่ข้าพเจ้าได้พบกับมหาธรรมที่ล้ำค่า นั่นคือเป็นวันที่ข้าพเจ้าได้รับวิถีธรรมนั่นเอง

ขอกล่าวย้อนไปในวันที่ข้าพเจ้ารับวิถีธรรม วันนั้นพิธีถ่ายทอดเบิกธรรมได้ดำเนินไปตามขั้นตอนเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงเวลาที่ผู้ขอรับวิถีธรรมจะต้องไปคุกเข่าที่หน้าพระ

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดมีอาการเวียนศีรษะ รู้สึกร้อนไปทั้งตัว ไม่สามารถที่จะควบคุมตัวเองได้ จะเป็นลมอยู่ตลอด แต่พุทธบริกรต่างช่วยกันปฐมพยาบาล จนในที่สุดพิธีรับวิถีธรรมก็ได้เสร็จสิ้นลง

เหตุการณ์นี้ถือว่าเป็นอุปสรรคประการหนึ่งสำหรับผู้มาขอรับวิถีธรรม ในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจคิดว่าตนเองแพ้กลิ่นธูป แต่ในวันนี้ข้าพเจ้ามีโอกาสศึกษาธรรม จึงได้เข้าใจว่า **อุปสรรคในการรับวิถีธรรมของข้าพเจ้าคงมาจากเจ้าหนี้เวรกรรม** แต่พระอาจารย์จี้กงเมตตาได้ต่อรองกับเจ้าหนี้เวรกรรมของข้าพเจ้าจึงสามารถรับวิถีธรรมได้

หลังจากนั้นไม่นานข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสเข้าชั้นประชุมพุทธาภิเษก ซึ่งเป็นชั้นเรียนที่มีนักธรรมอาวุโสมาบรรยายบทธรรมะที่มีความสำคัญต่างๆ และอธิบายถึงความเป็นมาของ "วิถีอนุตตรธรรม"

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมชั้นประชุมพุทธาภิเษกในครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจในวิถีอนุตตรธรรมมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่วันนั้นข้าพเจ้าก็ค่อยๆ ก้าวเข้ามาสู่อาณาจักรธรรม ไปช่วยงานสถานธรรมและได้ฝึกฝนทานเจ จนกระทั่งมั่นใจและได้ตั้งปณิธานทานเจตลอดชีวิต

หลังจากจบชั้นมัธยมต้นแล้วข้าพเจ้าได้รับโควต้าของวิทยาลัยอาชีวะศึกษาอุบลราชธานี เข้าเรียนในสาขาบัญชี โดยเรียนอยู่ ๕ ปี ในระหว่างที่เรียนอยู่ก็ได้ไปช่วยงานของสถานธรรมอยู่เสมอ อาจเป็นเพราะบุญวาระและบุญสัมพันธ์มาถึง อีกทั้งนักธรรมอาวุโสเมตตาส่งเสริมท่านเหล่านั้นเห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะที่ข้าพเจ้าเรียนจบและยังไม่ได้ทำงาน จึงได้ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าออกมาอุทิศตนเพื่อธรรม (ซึ่งหมายถึงข้าพเจ้าต้องมาอยู่ในสถาน

ธรรมและช่วยเหลือธรรมกิจต่างๆในสถานธรรม) ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจจะอุทิศตนช่วยเหลืองานธรรมกิจเป็นเวลา ๑ ปี และจะออกมาหางานทำหลังจากเรียนจบ เพราะเดิมทีข้าพเจ้ามีปณิธานว่าจะทำงานหาเงินเพื่อให้พ่อแม่ได้ออกมาปฏิบัติงานธรรม

ดังนั้น ภาระหน้าที่ในฐานะผู้อุทิศตนของข้าพเจ้าจึงได้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงอุทิศตนช่วยงานธรรมะในอาณาจักรธรรมเรื่อยมา ด้วยความเมตตาส่งเสริมจากนักธรรมอาวุโสให้ฝึกฝนภาษาจีนและบรรยายธรรม ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสได้มาทำหน้าที่เป็นล่ามแปลภาษาจีน ซึ่งสิ่งนี้ก็เป็นปณิธานอีกประการหนึ่งของข้าพเจ้าเช่นกัน

ในสมัยเด็กข้าพเจ้าเคยถามตัวเองเสมอว่า

“คนเรานั้นเกิดมาเพื่ออะไร ?

และคุณค่าของชีวิตคนเรานั้นอยู่ที่ไหน ?”

มีใครที่เคยถามตัวเองเช่นเดียวกับข้าพเจ้าบ้าง ถ้าหากใครมีคำถามเช่นนี้เหมือนกับข้าพเจ้า ท่านค้นหาคำตอบเจอหรือยัง วันนี้ข้าพเจ้าได้ให้คำตอบกับตัวเองแล้ว

และคิดว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

หากว่าวันนี้ข้าพเจ้าไม่ได้รับวิถีธรรมและไม่ได้บำเพ็ญธรรม คำตอบของข้าพเจ้าก็คงจะไม่ต่างจากคนทั่วไปคือ "คนเราเกิดมาเพื่อเสพสุข เกิดมาเพื่อคนที่เรารักและคงคิดว่าคุณค่าของคนนั้นก็อยู่ที่มีเงินทองมากมาย มีชื่อเสียง มีคนนับหน้าถือตา"

แต่คำตอบนี้ไม่ใช่คำตอบที่ข้าพเจ้าได้พบ วิถีอนุตตรธรรมได้ให้คำตอบที่แท้จริงกับข้าพเจ้าว่า...

"คนเรานั้นเกิดมาเพื่อชดใช้กรรมและเจริญปณิธานที่ตนตั้งไว้ คุณค่าของคนเราอยู่ที่การทำเพื่อผู้อื่น ทำมากคุณค่ามาก หากไม่ทำเลยคุณค่าจะหาจากที่ใด"

ขณะที่ข้าพเจ้าอายุ ๑๓ ปี ในเวลานั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้รับวิถีธรรม สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าภูมิใจคิดว่าเรานั้นได้ทำเพื่อผู้อื่นนั่นก็คือ การที่ข้าพเจ้าตัดสินใจบริจาคอวัยวะทุกส่วนมอบให้แก่หน่วยกาชาด

ตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มศึกษาธรรมจนถึงบัดนี้ ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งเข้าใจลึกซึ้งลงไปกว่านั้นว่า สิ่งที่เรากำลัง

ปฏิบัติอยู่มีค่ายิ่งกว่าสิ่งใดนั่นก็คือ **การเป็นตัวแทนของฟ้าเผยแพร่ธรรม เป็นตัวแทนของพระอาจารย์จี้กง ทำให้เหล่าเวไนย์ได้ค้นพบจิตเดิมแท้ คลายซึ่งความลุ่มหลง สิ่งนี้ต่างหากที่มีคุณค่าแท้จริง และยิ่งใหญ่เกินที่จะประมาณได้** เพราะเราไม่เพียงสามารถช่วยเหลือกายสังขารของเวไนย์ให้ได้พ้นทุกข์เพียงเท่านั้น แต่ยังสามารถฉุดช่วยจิตวิญญาณของเขาเหล่านั้นให้ได้พ้นทุกข์อีกด้วย

เรื่องกฎแห่งกรรมเป็นสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ามีความเชื่อมาตลอด ถึงแม้ว่าเราจะรับธรรม บำเพ็ญปฏิบัติธรรม แต่เราก็หนีไม่พ้นบ่วงของกฎแห่งกรรมอยู่ดี ไม่ว่าจะก่อเหตุอันใดไว้ช้าหรือเร็วตัวเราก็ต้องได้รับผลตอบสนองนั้นอย่างแน่นอน

ดังเช่นเรื่องราวในอดีตชาติของข้าพเจ้าที่เบื้องบนเมตตานำมาเปิดเผยซึ่งเป็นประจักษ์หลักฐานในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี บ่วงกรรมช่างซับซ้อนยากที่เราจะล่วงรู้ มีเพียงจิตที่สำนึกขอขมาสร้างกุศลและบำเพ็ญบุญจนลมหายใจสุดท้าย ชีวิตของเราจะอยู่อีกนานแค่ไหนนั้นไม่มีใครที่จะรู้ได้ **"ลมหายใจ ฟ้านั้นประทานให้ เพื่อให้มาเป็นตัวแทนป่าวประกาศธรรม หากไม่ได้แบกรับภาระหน้าที่นี้ ฟ้าก็ย่อมเก็บลมหายใจนี้คืนกลับ"**

เจ้ากรรมนายเวรติดตาม

วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๘ ซึ่งตรงกับวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ ในวันนั้นหลังจากที่มีการไหว้พระและมีการบรรยายธรรมะเช่นเคย ในระหว่างที่อาจารย์ถ่ายทอดเบิกธรรมจางกำลังบรรยายธรรมอยู่ ทันใดนั้นร่างสามคุณก็คลานออกมาจากห้องด้วยอาการที่หวาดกลัวอะไรสักอย่าง พร้อมทั้งส่งเสียงร้องแสดงอาการเจ็บปวด อาจารย์และญาติธรรมในห้องประชุมทุกคนต่างพากันตื่นตระหนก

ร่างสามคุณ : อย่า...อย่ามา !... อาจารย์ช่วยผู้น้อยด้วย ฮือๆๆๆ มันน่ากลัวมากเลย อย่า !...

(ในวันนั้นมีร่างสามคุณอยู่สองท่าน ทันใดนั้นเอง พระอาจารย์จี้กงก็ประทับทิพยญาณในร่างของสามคุณอีกท่านหนึ่งทันที)

พระอาจารย์ : มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากัน อย่ามาทำร้ายศิษย์เรา

อาจารย์จาง : เธอเป็นใคร มีโองการมาหรือเปล่า อย่ามาทำร้ายร่างสามคุณแบบนี้

พระอาจารย์ : ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา

ร่างสามคุณ : ทำไมมันมืดไปหมดอย่างนี้ มองอะไรไม่เห็นเลย อย่าทำร้ายเรา

พระอาจารย์ : ศิษย์รักทั้งหลาย กราบขอพระแม่องค์ธรรมมารดาเมตตา

(ในขณะนั้นอาจารย์จางและพุทธบริกรพร้อมด้วยญาติธรรมทุกคนได้กราบขอพระแม่องค์ธรรมมารดาเมตตาหนึ่งพันกราบ หลังจากกราบครบแล้วเหตุการณ์ต่างๆ จึง

ได้คลี่คลายลง พระอาจารย์ยังคงประทับทิพยญาณด้วยใบหน้าที่โศกเศร้าน้ำตาคลอ)

พระอาจารย์ : ถึงแม้จะเป็นพุทธบริกรใช่ว่าพระอาจารย์จะแล้งน้ำใจไม่มาช่วยเหลือ วันนี้เรายังไม่มีภัยเข้ามาหาตัวเรา เราก็เกิดความประมาทในจิตเรา **แต่อย่ารอให้เจ้าหนี้เวรกรรมมาถึงตัวแล้วถึงคิดจะกระตือรือร้น ถึงตอนนั้นมันก็สายไปแล้ว**

ถึงแม้ว่าทุกคนจะเป็นศิษย์ของพระอาจารย์ รับธรรมะแล้วแต่หนี้กรรมที่เราได้ก่อขึ้นเอง เราจะต้องเป็นผู้ชดใช้ ฟ้าดินนั้นย่อมมีความยุติธรรม ใครทำสิ่งใดเอาไว้ฟ้าดินรู้ ตัวเองนั้นย่อมรู้ พระอาจารย์ไม่สามารถต้านแรงกรรมให้ศิษย์รักทั้งหลาย พระอาจารย์เองก็รู้สึกเศร้าสะเทือนใจ วันนี้พระอาจารย์มาช่วยเหลือ มากั้นไว้ได้ทันท่วงที วันข้างหน้าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับศิษย์อีก

นั้น พระอาจารย์มาช่วยไว้ไม่ทันจะทำยังไงล่ะ ?

เพราะฉะนั้น วันนี้เราได้มีโอกาสรับธรรมะ รับวิถีธรรมที่ล้ำค่า เรารู้จักที่จะแยกแยะสิ่งดี-สิ่งที่ไม่ดีได้แล้ว ต่อไปเราจะทำยังไง จะขึ้นจะลงก็อยู่ที่ตัวเราแล้วล่ะ ศิษย์รักทั้งหลาย จงตั้งใจบำเพ็ญเถิด **จิตใจที่มีต่อธรรมะนี้จะถดถอยไปไม่ได้เลย แม้แต่วินาทีเดียว มีช่องว่างเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเจ้ากรรมนายเวรก็จะเข้าแทรกได้ทันที** เข้าใจหรือเปล่า ?

พุทธบริกร : เข้าใจครับ/ค่ะ ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา

พระอาจารย์ : อย่าได้มารบกวนศิษย์ของเราอีก เรายินดีที่จะคุกเข่าให้กับเจ้า เข้าใจหรือยัง ?

(กล่าวจบพระอาจารย์ก็ได้ถอนทิพย์ญาณ)

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็พากันตื่นตระหนก แต่ละคนต่างก็คิดว่า คงจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรของตนเอง ส่วนตัวข้าพเจ้านั้นภายในใจก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะต้องมีความเกี่ยวพันกับตนเองอย่างแน่นอน

เมื่อข้าพเจ้าได้นึกไปถึงความฝันเมื่อสองคืนที่ผ่านมา ภาพเหตุการณ์ในความฝันคือ “ตัวข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ และได้มองเห็นชายผู้หนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเองจำลักษณะของชายผู้นั้นไม่ได้ แต่สิ่งที่สะดุดความรู้สึกก็คือ ชายผู้นั้นกำลังทรมานผู้หญิงหนึ่งคนและเด็กอีกหนึ่งคน ในความฝันนั้นข้าพเจ้าสัมผัสรับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่เจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสของคนทั้งสอง และในเสี้ยววินาทีนั้นเองจิตใต้สำนึกของข้าพเจ้ากลับบอกข้าพเจ้าว่า ชายผู้นั้นก็คือ **ตัวข้าพเจ้าเอง**”

เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจว่า ความฝันนี้ต้องการที่จะบอกอะไรกันแน่ ?

และเมื่อถึงวันอาทิตย์ที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันประชุมธรรมเพิ่มเติมของชั้นพุทธาภิเษก พุทธบริกรต่างก็ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองรวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย ส่วนญาติธรรมใหม่ก็กลับมาเป็นส่วนมาก มีส่วนน้อยที่ไม่ได้กลับมาเนื่องจากมีกิจธุระ

ในตอนเช้าของวันนั้น ข้าพเจ้าตื่นมารู้สึกปวดหัวมากแต่ก็ทนและต้องมีสมาธิ เพราะข้าพเจ้าจะต้องบรรยายธรรมะคือ “บทมารทดสอบ” การเปิดชั้นเริ่มขึ้นเมื่อเวลา ๙.๐๐ น. งานได้ดำเนินมาเรื่อยๆ การบรรยายบทธรรมะในช่วงเช้าได้ลุล่วงไปด้วยดี

แต่หลังจากบรรยายเสร็จแล้วข้าพเจ้ากลับรู้สึกปวดศีรษะมากยิ่งขึ้นโดยที่ไม่รู้ว่ามีสาเหตุมาจากอะไร และในขณะนั้นก็เป็นเวลาพักเที่ยง อาจารย์ประธานชั้นจึงได้เมตตาให้ญาติธรรมในชั้นพักรับประทานอาหาร

เมื่อถึงเวลาบรรยายธรรมในช่วงบ่าย ขณะที่พิธีกรกำลังดำเนินรายการอยู่นั้น เหตุการณ์ที่ทุกคนไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ร่างสามคุณได้ล้มลงไปที่พื้นพร้อมกับส่งเสียงกรีดร้องอย่างทุกข์ทรมาน ภาพที่ปรากฏทำให้ทุกคนในชั้นประชุมต่างตกใจกลัว ส่วนพุทธบริกรต่างรู้ดีว่าได้มีวิญญาณมายืมร่างสามคุณแล้ว

ในขณะนั้นเอง อาจารย์ประธานชั้นก็ได้เข้ามาเพื่อที่จะสอบถามดวงวิญญาณตนนั้นว่ามีจุดประสงค์อะไรจึงได้มายืมร่างสามคุณในวันนี้

อาจารย์จาง : เธอเป็นใคร ได้รับโองการมาหรือเปล่า ? อัญเชิญน้ำใส... (ให้วิญญาณดื่ม) มีอะไรก็ค่อยๆ พูดจากัน พระแม่องค์ธรรมมารดาเมตตา

วิญญาณ : ฮือๆๆ... ในวันนี้ข้าก็ได้มา สุดท้ายเราก็ได้มา

อาจารย์จาง : มีอะไรค่อยๆ พูด จะทำแบบนี้ไม่ได้

(เนื่องจากวิญญาณได้ใช้มือทุบตีฉืออวี้หยู)

วิญญาณ : ฮือๆๆๆ จำข้าได้หรือเปล่า ?

ท่านจำข้าได้หรือเปล่า ท่านพี่จำเราได้หรือเปล่า... ฮือๆๆ

ท่านจำเราได้หรือเปล่า... ฮือๆๆ

อาจารย์จาง : จะพูดอะไรก็ค่อยๆ พูด เธอจะทำร้ายเขาแบบนี้ไม่ได้ มีเรื่องอะไรค่อยๆพูด

วิญญาณ : ข้าแซ่จาง... ฮือๆๆ

เราแซ่จาง จางเหลียนเย่... ฮือๆๆ

ท่านมี...มีความแค้นต่อเราในอดีตนานมาแล้ว ท่านรู้หรือเปล่า ในชาตินี้ท่านโชคดีนัก ชาตินี้ท่านมีโอกาสได้บำเพ็ญ ผิดกับเราที่

ทุกข์ทรมาน คับแค้นใจ... ฮือๆๆ

คับแค้นใจยิ่งนัก... ฮือๆๆ

ท่านจำเราได้หรือยัง... ฮือๆๆ

อาจารย์จาง :

คนที่เธอกำลังพูดถึงนั้นคือใคร ?

วิญญาณ :

ในอดีตนั้นเราเป็นภรรยาของท่าน เราไม่ได้ทำผิด เราไม่ได้ทำผิด ทำไมท่านต้องทำเราด้วย... ฮือๆๆ

ท่านพี่...เราทั้งรัก...ทั้งเกลียดท่านนัก เราทั้งรักทั้งเกลียดท่าน... ฮือๆๆ

ในอดีตท่านนั้นคิดว่าเรานั้นคบชู้ ท่านไม่เข้าใจเราเลย เราไม่เคยทำเรื่องเช่นนั้น... ฮือๆๆ

ในอดีตท่านเข้าใจเราผิดมาตลอด ท่านหวาดระแวงเรา หวาดระแวง... ฮือๆๆ

เราไม่เคยทำเรื่องนั้นเลย เราไม่เคยทำเรื่องนั้นเลย ท่านเชื่อข้าเถอะ ท่านเชื่อข้าเถอะ... ฮือๆๆ

เราจะเล่าให้ท่านฟัง ท่านจะได้รู้และจำเรื่องที่ทำกับเราเอาไว้ ในอดีตท่านเป็นผู้ที่มีการศึกษา เกิดในบ้าน

ที่มีตระกูล เรานั้นเป็นภรรยาของท่าน มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านเข้าใจเราผิด ท่านเข้าใจเราผิด คิดว่าเราไปคบชู้... ฮือๆๆ

ท่านนั้นหวาดระแวงเรา ท่านไม่เชื่อ เราจะอธิบายยังไงท่านก็ไม่เคยยอมฟัง... ฮือๆๆ

ท่านจับเราไปทรมานต่างๆ เราเจ็บปวดยิ่งนัก เราต้องปวดไปหมดทั้งตัว ปวดหัว ท่านทำร้ายร่างกาย และที่สำคัญท่านไม่เชื่อ ท่านไม่เชื่อใจว่าลูกที่เกิดออกมานั้นเป็นลูกของเรา ท่านไม่เชื่อว่าเป็นลูกของเรา... ฮือๆๆ

ท่านจำได้หรือเปล่า จำลูกของเราได้หรือเปล่า ?

อาเป่า... จำอาเป่าได้หรือเปล่า... ฮือๆๆ

ท่านทรมาน ทรมานข้าไม่พอ ท่านยังทรมานลูกอีก เพราะจิตที่หวาดระแวง เพราะท่านไม่เชื่อ ท่านจับเราไปอยู่ในห้องเย็น ในห้องนี้หนาวเหลือเกิน ถูกทรมาน เราทรมาน เจ็บปวดหนักหนา แม้แต่ตอนนี้เราก็ยังรับความเจ็บปวดนั้นอยู่... ฮือๆๆ

หลังจากนั้นไม่นาน หลังจากนั้นผ่านไปหนึ่งปี จึงได้มีคนมาบอกกับท่าน มาบอกกับท่าน บอกถึงความจริงเล่าให้ท่านฟัง ท่านถึงได้กระจ่าง... ฮือๆๆ

ในตอนนั้นท่านได้ปล่อยเราออกมา แต่ก็น่าเสียดายที่ลูกของเราทนความเจ็บปวดนั้นไม่ได้ ท่านสำนึกได้ตอนนั้นก็สายไปแล้วรู้หรือเปล่า

ลูกของเราต้องจบชีวิตลง... ฮือๆๆ

ท่านพยายามหาหมอ หาหมอที่ดีที่สุดมารักษา แต่ข้าก็ทนไม่ไหวเช่นกัน สุดท้ายข้าก็ต้องจบชีวิตลง... ฮือๆๆ

ตัวข้าไม่เท่าไหร่ แต่อาเป่าที่ท่านฆ่า ท่านฆ่า เอาลูกของข้าคืนมา... ฮือๆๆ

อาเป่า !...

(วิญญาณส่งเสียงกรีดร้องอย่างเคียดแค้น)

ทันใดนั้นพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ได้ประทับทิพยญาณในร่างสามคุณอีกท่านหนึ่ง และได้กล่าวกับวิญญาณ

พระกษิติครรภ์ : อย่าได้เคียดแค้น วันนี้มีโอกาส จงใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์

วิญญาณ : ก่อนที่ลูกของเราจะถูกท่านทรมาน ลูกของเราได้เห็นท่านทรมานร่างกายของเรา ลูกทนดูไม่ได้ จึงไปฟ้อง จึงไปขอร้อง ขอความ

วิญญาณ : ช่วยเหลือจากนายอำเภอท่านหนึ่ง มาช่วยเหลือเรา แต่ว่านายอำเภอท่านนั้นกลับเห็นว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว ท่านนายอำเภอเสียดายที่มีคุณธรรม เหตุไฉนจึงไม่มาช่วยเรา... ฮือๆๆ ใยจึงหมางเมิน... ฮือๆๆ ท่านรู้หรือเปล่าว่านายอำเภอนั้นเป็นใคร รู้หรือเปล่า ?

ข้าถามว่ารู้หรือเปล่า !... ฮือๆๆ

(วิญญาณตะคอกอย่างเสียงดังพร้อมทั้งใช้มือทุบตีผู้อุทิศตนฉืออวี้หยู)

ฉืออวี้หยู : ไม่ทราบค่ะ

วิญญาณ : นายอำเภอในชาตินี้ก็คือ **แม่ของท่าน** ฮือๆๆ แล้วท่านจะเอาชีวิตข้าคืนมาได้หรือเปล่า ฮือๆๆ ท่านทรมานข้ามากมาย ท่านสำนึกได้แล้วท่านจะเอาชีวิตเราคืนมาได้หรือเปล่า ฮือๆๆ...

อาจารย์จาง : เธออย่าได้ใช้กำลังแบบนี้ ร่างคุณจะได้รับอันตราย

วิญญาณ : ข้าเป็นหญิงอาภัพนัก... ฮือๆๆ ข้าโทษใครได้ คงเป็นกรรมของข้า... ฮือๆๆ สิ่งที่ท่านทำกับข้าไว้ ข้าไม่มีวันลืม ท่านทรมานข้าต่างๆ นาๆ ข้าไม่มีวันลืม ฮือๆๆ เพียงแต่ข้าทำอะไรท่านไม่ได้ ข้าทำอะไรท่านไม่ได้เลย... ฮือๆๆ ข้าทำอะไรท่านไม่ได้ เหตุเพราะชาตินี้ท่านนั้นเป็นผู้บำเพ็ญสร้างบุญกุศล แล้วหนี้แค้นนี้ข้าจะไปเอาจากใคร ฮือๆๆ... ข้าจะเอาจากใคร ?

(วิญญาณกรีดร้องอย่างโหยหวน)

ข้าจะเอาจากใคร !... ฮือๆๆ

อาจารย์จาง : ทุกคนจะช่วยเธอ จะสร้างบุญกุศลไปให้เธอ

พระกษิติครรภ์ : เจ้าต้องการบุญกุศลอะไรเล่า ?

วิญญาณ : **แท้จริงแล้วบุญกุศลข้าก็ไม่อยากได้ สิ่งที่ท่านทำกับข้า ท่านจะต้องชดใช้** ฮือๆๆ พวกท่านจะชดใช้ให้ข้ายังไง จะชดใช้ให้ข้ายังไง... ฮือๆๆ

อาจารย์จาง : เธออย่าได้แค้นใจ เธอแค้นใจเรื่องก็จะไม่ยุติ ทำจิตให้สงบ จะให้ทุกคนสร้างบุญให้เธอ

วิญญาณ : ท่านจะช่วยเราจริงหรือเปล่า...ฮือๆๆ พวกท่านจะช่วยเราจริงหรือเปล่าล่ะ ?... ฮือๆๆ

อาจารย์จาง : พวกเรามีใจที่จะช่วยเขาหรือเปล่า สร้างบุญกุศลให้เขาหรือเปล่า ?

ญาติธรรม : ยินดีครับ/ค่ะ

อาจารย์จาง : ทุกคนต่างก็มีใจที่จะช่วยเธอ

วิญญาณ : ข้าขอมากไปก็ไร้ประโยชน์ คำขอของข้าคงสูญเปล่า พวกท่านก็คงทำให้ข้าไม่ได้อยู่ดี ข้าไม่ขออะไรมาก แค่นักเรียนในชั้นทั้งหมด พุทธบริกรทั้งหมด **ทุกคนในที่นี่ส่งเสริมคนให้ได้ ส่งเสริมให้ขึ้นมาเป็นพุทธบริกร ส่งเสริมให้เข้าใจธรรมะ**

พระกษิติครรภ์ : เท่านี้ก็ยังมากไป บุญกุศลไม่เพียงพอ ขอมากไปก็ไร้ประโยชน์ ยกเว้นนักเรียนในชั้นจงตั้งใจศึกษาบำเพ็ญทำได้หรือเปล่า ?

ญาติธรรม : ทำได้ครับ/ค่ะ

พระกษิติครรภ์ : ส่วนพุทธบริกรจงฟังคำ ภายใน ๓ เดือนนี้ แต่ละคนนั้นชวนคนรับธรรมะ ๑ คนต่อ ๑ ท่านทำได้หรือเปล่า ?

พุทธบริกร : ทำได้ครับ/ค่ะ

พระกษิติครรภ์ : พอใจหรือยัง ?

วิญญาณ : **ไม่... ข้าไม่ยอม**... ฮือๆๆ

ชวนคนรับธรรมะมันจะมีประโยชน์อะไร บุญกุศลแค่นั้น ข้าสองแม่ลูกไม่ยอม ข้า...ฮือๆๆ

พวกท่านภายใน ๓ เดือนต้องส่งเสริมเขาขึ้นมาเป็นพุทธบริกรให้ได้ ส่งเสริมให้ได้แค่ ๑ คน คนละ ๑ คน ข้าขอมากไปหรือเปล่า ภายใน ๓ เดือนพวกท่านทำให้ข้าได้หรือเปล่า ตอนนั้นทำแค่นี้ ถ้าหากเขาถดถอยไป พวกท่านต้องรับผิดชอบ ข้าขอมากไปหรือเปล่า... ฮือๆๆ ข้าขอมากไปหรือเปล่า.. ฮือๆๆ

พระกษิติครรภ์ : มากไปหรือเปล่า ?

อาจารย์จาง : ๑ คนชวน ๑ คนมารับธรรมะ แล้วส่งเสริมเขาขึ้นมาเป็นพุทธบริกร ใช่หรือเปล่า ?

พระกษิติครรภ์ : **หากเขารับธรรมะแล้ว ไม่ได้เข้าใจธรรมะ ไม่ถือว่าส่งเสริม** เข้าใจหรือเปล่า ?

วิญญาณ : พวกท่านทำให้ข้าได้หรือเปล่า ?... ฮือๆๆ ทำให้ได้หรือเปล่า ?

พุทธบริกร : ได้ครับ/ค่ะ

วิญญาณ : ข้าจะจดจำคำนี้ไว้ ถ้าพวกท่านทำไม่ได้ อะไรจะเกิดขึ้นข้าไม่รับผิดชอบ อะไรจะเกิดขึ้นพวกท่านต้องรับผิดชอบ !

อาจารย์จาง : ทุกคนจะตั้งใจและพยายาม ทุกคนมีใจที่จะช่วยเธอ

วิญญาณ : ตอนนี้...ตอนนี้ท่านเชื่อข้าหรือยัง ฮือๆๆ **ท่านเชื่อข้าหรือยัง ?**... ฮือๆๆ (วิญญาณกล่าวพร้อมกับเข้ากอดร่างผู้อุทิศตนฉืออวี้หยู) ท่านจะต้องบำเพ็ญให้ดี ถ้าท่านทำไม่ได้ ข้าจะเอาบุญกุศลที่ไหน ไม่ว่าจะทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ท่านจะต้องเปลี่ยนแปลงจิตใจที่ท่านมีความหวาดระแวง จิตใจของท่าน ท่านจะต้องเปลี่ยนแปลง ท่านทำได้หรือเปล่า ? ถ้าท่านทำได้อย่างที่ท่านพูดจริง ทุกคนทำได้อย่างที่พูดจริง ตัวข้าเองก็ใช่จะไร้น้ำใจ ข้าก็จะช่วยหนุนหลังเช่นกัน แต่ถ้าท่านทำไม่ได้ ความแค้นที่ข้าสุมมานานแสนนานกี่ยุคกี่สมัย ข้าก็ไม่ปล่อยเช่นกัน ท่านเข้าใจหรือเปล่า ?

ฉืออวี้หยู : เราเข้าใจแล้ว

วิญญาณ : เราหนาว เราหนาว !...

เป็นเพราะท่านสำนึกได้หลังจากนั้นท่านก็บำเพ็ญมาตลอด

พระกษิติครรภ์ : เขียนกระดาน

地藏古佛
大慈大悲愿力
地獄不空 誓不成佛

ปณิธานตั้งปากเปล่าไม่ดำเนิน อย่ามัวเพลินคิดว่ากรรมไม่สนอง
สำนึกคุณขอขมาไม่เกี่ยวข้อง บาปทั้งผองเร่งชดใช้ในชาตินี้

เราคือ

พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ รับบัญชาจาก

องค์ธรรมมารดา ลงสู่พุทธสถาน แฝงกายเคียมคัล

องค์มารดา แล้ว หกหมื่นปีหนี้กรรมที่ได้สร้างจงลบล้าง
ในชาตินี้ให้หมดสิ้น ถือจิตใจดั่งฟ้า

**อย่าได้ขลาดต่อการสร้างบุญ
สร้างกุศล**

พุทธบริกร : น้อมรับเสด็จพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์
สวัสดีพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์

พระกษิติครรภ์ : อย่าได้เกรงใจ เชิญนั่งลงได้

พุทธบริกร : ขอบคุณพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เมตตา

พระกษิติครรภ์ : เมธีฉือ ในวันนี้ท่านเป็นผู้ที่โชคดี มีคุณสมบัติแล้ว อย่าได้หวาดกลัวต่อการสร้างบุญกุศลทั้งภายในและภายนอก เข้าใจฤา

ฉืออวี้หยู : เข้าใจค่ะ ขอบคุณพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เมตตา

พระกษิติครรภ์ : เวลามีจำกัด ยังมีอะไรจะพูดอีกหรือเปล่า

วิญญาณ : ท่านเป็นผู้ที่มีโชควาสนา... ฮือๆๆ

ในอดีตกาลท่านเป็นผู้ที่มีความเก่งรอบด้าน เป็นบุคคลที่ข้ายกย่องเสมอมา ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ แต่น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้นำความรู้นี้มาใช้ในทางที่ถูกต้อง ยามที่ท่านเกิดอารมณ์โกรธ ท่านช่างน่ากลัวยิ่งนัก ถ้าท่านฟังข้าสักนิด ท่านระงับอารมณ์และฟังข้าสักนิด และเชื่อใจข้าสักนิด ข้าคงไม่เป็นเช่นนี้ และลูกของเราคงไม่จบชีวิตเช่นนี้... ฮือๆๆ

ฉืออวี้หยู : เราจะสร้างบุญกุศลไปให้

วิญญาณ : ข้าจะรอบุญกุศล ข้ายินดี ยินดีที่จะทำตาม ขอเพียงแต่ท่านรักษาสัจจะ แม้ว่าในอดีตท่านไม่เชื่อข้า แต่ข้าเชื่อท่าน... ฮือๆๆ

ขอบคุณพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เมตตากับข้าสองแม่ลูก

พระกษิติครรภ์ : หนี้เวรกรรมช่างซับซ้อนยิ่งนัก หกหมื่นกว่าปีเวียนว่ายตายเกิด สร้างกรรมมากมาย ชาตินี้ได้กายเป็นมนุษย์ เราทั้งหลายต่างโชคดี ทุกคนต่างมีหนี้เวรกรรม วันนี้ยังไม่ถึงเวลาจึงไม่ปรากฏ **วันไหนไม่บำเพ็ญวันนั้นก็จะถึงวันของเรา** เข้าใจหรือเปล่า ?

พุทธบริกร : เข้าใจครับ/ค่ะ

ขอบคุณพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เมตตา

พระกษิติครรภ์ : ไม่ขอรบกวนเวลา กราบลา

องค์ธรรมมารดา...

พุทธบริกร : น้อมส่งเสด็จพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์

ขอบคุณพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เมตตา

พระกษิติครรภ์ : จงตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศล

“ รักษาทุกโอกาส ”

ท่องคำนี้เอาไว้ อย่าได้พลาดไปแม้แต่วินาทีเดียว บำเพ็ญอย่าเสแสร้ง เข้ามาอย่าหวังผล เข้าใจหรือเปล่า ?

นำพาดวงวิญญาณออกนอกสถาน...

หลังจากพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ถอนทิพญาณ จนกระทั่งผ่านมาถึงบทธรรมะบทสุดท้ายนั่นก็คือบทประจักษ์หลักฐานโองการสวรรค์และพระวิสุทธิอาจารย์ ในขณะนั้นพระอาจารย์จี้กงก็ได้ประทับทิพญาณ พระอาจารย์ได้เมตตากล่าวเนื้อเพลงธรรมะเพื่อให้ศิษย์ได้ต่อเพลงกับพระอาจารย์ โดยบทเพลงพระโอวาทที่พระอาจารย์ประทานให้

ชื่อเพลง : อย่ากล่าวโทษฟ้าดิน

ทำนอง : ยอมจำนนฟ้าดิน

พระอาจารย์ : อย่าต่อว่าฟ้าดินที่ให้เรารับกรรม

พุทธบริกร : หลีกไม่พ้นหากตนผู้ก่อ

พระอาจารย์ : ฟ้าดิน

พุทธบริกร : มีตาเที่ยงธรรม ใครชั่วใครดี

พระอาจารย์ : เกิดมาจน

พุทธบริกร : ต้องทนใช้กรรม

พระอาจารย์ : เกิดมารวย

พุทธบริกร : นะหรือใช่ว่าดี

พระอาจารย์ : ถึงจะเร็วจะช้า

พุทธบริกร : สุดท้ายต้องยอมจำนน

พระอาจารย์ : วาสนา

พุทธบริกร : ทุกคนต่างกัน

พระอาจารย์ : หากบำเพ็ญ

พุทธบริกร : ละกายสิ้นลม

พระอาจารย์ : สุขได้พบ

พุทธบริกร : ธรรมแท้หลุดพ้น ชะตาเปลี่ยนผัน

พระอาจารย์ : เรื่องร้ายผันกลายเป็นดีหลายครา

พุทธบริกร : ที่เบื้องบนประทานโอกาส

พระอาจารย์ : ตอบแทนคุณ

พุทธบริกร : รุ่นพี่ลำบาก

พระอาจารย์ : แบกภาระ

พุทธบริกร : งานฟ้าด้วยใจ

พระอาจารย์ : ช่างโชคดี

พุทธบริกร : ที่ได้พบธรรม

พระอาจารย์ : เลิกสร้างกรรม

พุทธบริกร : ไม่เพิ่มกรรมใหม่

พระอาจารย์ : วันนี้

พุทธบริกร : ยังไม่สาย

พระอาจารย์ : ยอมเคี่ยวกรำ

พุทธบริกร : ให้ฟ้าดินซาบซึ้งใจเรา

พระอาจารย์ : ศิษย์บำเพ็ญเช่นดั่งฟ้าดิน

พุทธบริกร : ศิษย์อย่าเห็นว่าตนต้อยต่ำ

พระอาจารย์ : แล้วอะไรต่อล่ะ ?

พุทธบริกร : ยอมรับคำถากถาง ยอมน้ำตาตก โลกใบนี้เวไนยมากมาย เจ็บปวดทุกข์กว่าเราหลายเท่า ได้รับธรรมดีแล้ว หวังมากต้องทุกข์ใจ

พระอาจารย์ : วันนี้หากเราไม่มีความเพียงพอ ทุกข์ใจหรือเปล่า ?

พุทธบริกร : ทุกข์ใจครับ/ค่ะ

พระอาจารย์ : บำเพ็ญต้องมีความเพียงพอในตนเอง เมื่อเรานั้นมีความเพียงพอในสิ่งที่เรานั้นมีอยู่ เราก็จะมีความสุข ไม่มีความเพียงพอ มีแล้วก็อยากมีอีก ความทุกข์นั้นก็จะเกิดขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด บำเพ็ญวันนี้ ฝึกฝนแบบพุทธะต้องรู้จักปล่อยวาง ทุกคนต่างมีหนี้เวรกรรม บำเพ็ญวันนี้รับฟังธรรมเข้าใจกันบ้างหรือเปล่า

พุทธบริกร : เข้าใจครับ/ค่ะ

พระอาจารย์ : .... ๑ วัน ๒ วัน พุทธะยังคงอยู่ในใจ มีความอัตโนมัติในการที่จะกลับมาศึกษาธรรมะ

... ๒ วัน ๓ วัน เดินๆ หยุดๆ ขึ้นๆ ลงๆ เพราะอะไรเล่า ? เพราะพุทธะนั้นไม่ได้อยู่ในกายแล้วล่ะ พุทธะไปอยู่ที่ไหนเล่า อยู่กลางอากาศ มีคนชวนเรากลับมาศึกษาธรรมะ

พระอาจารย์ : มาปฏิบัติหน้าที่เพื่อลบล้างหนี้เวรกรรมใช่...เรานั้นกลับมาแต่ทำไปบ่นไป ทำไปบ่นไป จิตใจขึ้นๆ ลงๆ พุทธะอยู่ในกายบ้างนอกกายบ้าง เช่นนี้ดีหรือเปล่า ?

พุทธบริกร : ไม่ดีครับ/ค่ะ

พระอาจารย์ : ... ๓ วัน ๔ วัน พุทธะไปอยู่ไหนเล่า ไม่ได้อยู่กลางอากาศแล้ว หนีหายไปในกลีบเมฆ เมื่อใครชวนให้กลับมาศึกษาธรรมะก็ปฏิเสธทันที ไม่ว่าง ไม่ว่าง ต้องไปขายผักในตลาด ต้องมีหน้าที่มากมายที่รับผิดชอบในครอบครัว เช่นนี้ศิษย์รักก็จะทุกข์ไปตลอดชีวิต อย่ารอให้หิวน้ำ ถึงจะลงมือขุดบ่อ บุญกุศลต้องรีบสร้าง เจ้ากรรมนายเวรมาทวงแล้ว เมื่อโรคภัยไข้เจ็บมาอยู่กับตัวเรา คิดจะรักษานั้น ใช่ว่าจะโชคดีไปทุกเรื่อง บางโรคอาจจะดีหน่อย กินยาก็หายใช่หรือเปล่า แต่บางโรคกินยาเท่าไหร่ก็ไม่หาย สร้างบุญบางครั้งทำไปมากมายก็ไม่มี

พระอาจารย์ : ประโยชน์ ศิษย์รักอย่ารอจนถึงตอนนั้นแล้วคิดจะบำเพ็ญ อย่ารอให้สายเกินแก้ พระอาจารย์มาทุกครั้ง ฝากเตือนศิษย์รักทุกครั้ง หนี้กรรมใครเป็นผู้ก่อ ตนเองนั้นต้องเป็นผู้ชดใช้ นี่คือหลักสัจธรรมของฟ้าดินที่เที่ยงตรง

(พระอาจารย์ได้เรียกวิญญาณเสี่ยวป่าว ซึ่งเป็นวิญญาณลูกของฉืออวี้หยูในอดีตชาติ ทันใดนั้นร่างสามคุณที่นั่งอยู่ด้านหลังก็ล้มลงพร้อมส่งเสียงร้อง นักเรียนและพุทธบริกรต่างพากันตกใจ)

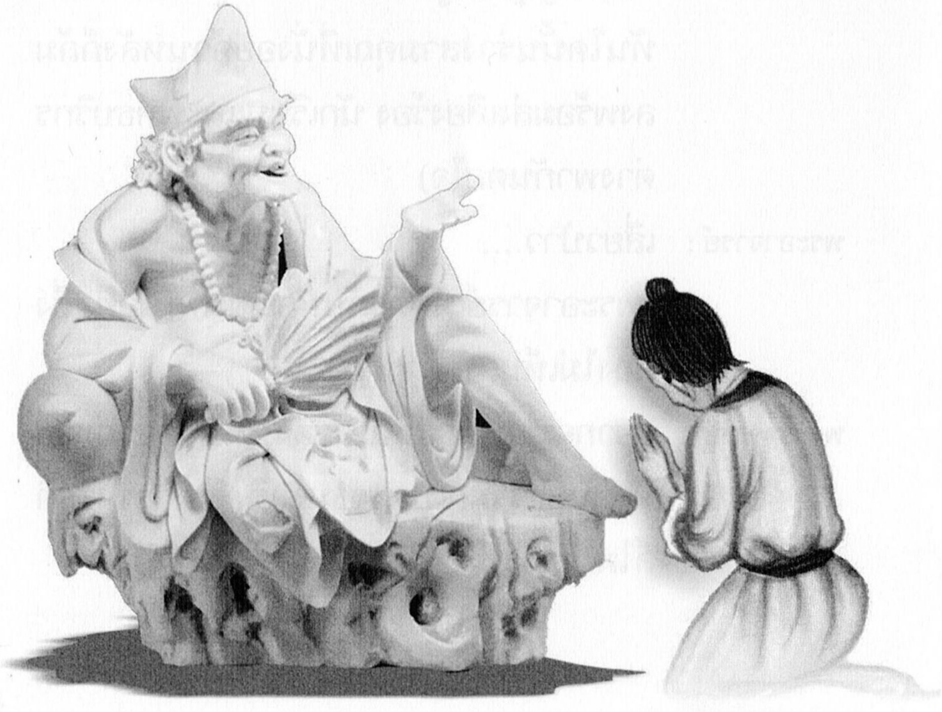
พระอาจารย์ : เสี่ยวป่าว....

(พระอาจารย์เมตตากับนักเรียนที่นั่งอยู่ ซึ่งมองไม่เห็นเหตุการณ์)

พระอาจารย์ : อยากจะมองก็ลุกขึ้น ทำตัวให้เป็นธรรมชาติ บำเพ็ญธรรมก็เป็นธรรมชาติ ฝืนธรรมชาติก็ไม่ใช่ธรรมะ

พระอาจารย์ :

อัญเชิญน้ำใส...รบเร้าเหลือเกินว่าอยากจะเจอพ่อสามคุณมีแค่สองคน อย่ารบกวนนานไป วิญญาณมายืมบ่อยๆ สุขภาพของร่างทรงนั้นจะไม่ดี เพราะวิญญาณที่ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะมีพลังแห่งความมืด เป็นเด็กเป็นเล็กต้องเชื่อฟัง (เมื่อดื่มน้ำใสแล้ว ร่างที่นอนฟุบอยู่นั้นก็พูดขึ้น)

เสี่ยวป่าว : ท่าน...ท่านพ่อ... ฮือๆๆ

พระอาจารย์ : ท่านพ่ออยู่ด้านโน้น

เสี่ยวป่าว : ท่านพ่ออยู่ไหน ท่านพ่อ... ฮือๆๆ

ท่านพ่อ จำเสี่ยวป่าวได้หรือเปล่า ?... ฮือๆๆ

ท่านพ่อวันนี้ท่านจิ้กงเมตตา พาเสี่ยวป่าวมาหาท่านพ่อ เสี่ยวป่าวสงสารท่านแม่ยิ่งนัก ต้องทรมาน ท่านพ่อ...ท่านพ่อต้องช่วยท่านแม่ด้วยนะ... ฮือๆๆ

ท่านพ่อต้องช่วยท่านแม่ด้วยนะ... ฮือๆๆ

ในอดีตเราเสี่ยวป่าวแอบเห็นท่านพ่อทรมานท่านแม่สารพัด ลูกคนนี้ไม่อาจทนดูได้ เราจึงรีบฟ้องนายอำเภอ ไปขอให้ท่านนายอำเภอมาช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีใครยอมฟังเราเลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา ท่านพ่อนั้นรักเรามาก... ฮือๆๆ ดูแลเราเป็นอย่างดี แต่เราไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นภายในหนึ่งปีนั้น ท่านพ่อถึงทำกับเราเสี่ยวป่าวแบบนี้... ฮือๆๆ

เสี่ยวป่าวกลัว... ฮือๆๆ

เสี่ยวป่าว : ท่านพ่อเราสงสารท่านแม่ ท่านพ่อต้องช่วยเหลือท่านแม่ด้วยนะ... ฮือๆๆ

พระอาจารย์ : นายอำเภอจง หาใช่เป็นผู้ไร้คุณธรรมไม่

เสี่ยวป่าว : แล้วทำไมเค้าไม่มาช่วยท่านแม่ของเรา

พระอาจารย์ : **มันเป็นวิบากกรรมของครอบครัวเจ้า** นายอำเภอจงเป็นผู้ที่สะสมบุญบารมีมาหลายต่อหลายชาติ เป็นเพราะเหตุในชาติก่อนนั้นนายอำเภอจงได้เคยดูถูกดูแคลนผู้ที่ยากไร้ เกิดมาในชาตินี้จึงไม่มั่งมีนัก และต้องมาชดใช้กรรมซึ่งกันและกัน ศิษย์รักฉือเข้าใจหรือยัง

ฉืออวี้หยู : เข้าใจแล้วค่ะ... ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา

เสี่ยวป่าว : แต่เสี่ยวป่าวคนนี้ ขาดทั้งท่านพ่อและท่านแม่ไม่ได้

พระอาจารย์ : วันนี้เจ้ามีโอกาสจงถนอมเวลาไว้

เสี่ยวป่าว : ท่านพ่อ... ฮือๆๆ

ลูกคนนี้รักท่านพ่อนะ... ฮือๆๆ

(เมื่อวิญญาณพูดจบก็ได้โผเข้ากอดฉืออวี้หยู)

พระอาจารย์ : เขาต้องตกอยู่ในความหนาวเหน็บเป็นเวลานาน มีเพียงแต่แสงพระธรรมเท่านั้น ที่จะทำให้วิญญาณนั้นอบอุ่นคลายความทุกข์ลงได้บ้าง เราทุกคนมอบไออุ่นใช้พุทธจิตธรรมญาณของเราที่เจิดจรัสนี้ แผ่เมตตาให้กับวิญญาณเสี่ยวป่าว... ศิษย์รักของข้าจะไม่แล้งน้ำใจ ศิษย์รักของพระอาจารย์ทุกคนจะแล้งน้ำใจหรือเปล่า ?

ญาติธรรม : ไม่ครับ / ค่ะ

พระอาจารย์ : สักวันหนึ่งเขาก็อาจจะได้เป็นศิษย์ของพระอาจารย์เช่นเดียวกัน เราทุกคนต่างแบ่งญาณมาจากพระแม่องค์ธรรมมารดา ต่างเป็นพี่น้อง มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์หาใช่ว่าจะรับไว้คนเดียว ไม่มีความทุกข์ก็ต้องช่วยกันต้าน ใช่หรือเปล่า ?

ญาติธรรม : ใช่ครับ / ค่ะ

พระอาจารย์ : เพื่อนเรามีความทุกข์เราก็ต้องช่วยเหลือกัน

เสี่ยวป่าว : ท่านพ่อ... ฮือๆ
เราจะไปบอกท่านแม่ไม่ให้อาฆาตท่าน ท่านแม่จะได้ไปสบาย เวรกรรมจะได้หมดสิ้นกันเสียที

พระอาจารย์ : ตราบใดที่เราทั้งหลาย ทำตามคำพูดที่ได้ตั้งเอาไว้ วิญญาณก็จะได้ไปสู่สุคติ เสี่ยวป่าว... เวลาของเจ้าก็มีแค่นี้

เสี่ยวป่าว : ท่านพ่อ... ฮือๆ
ข้ายังไม่อยากไปเลย ท่านพ่อ... ฮือๆ
เจ้าจงกลับไปรอเราที่นอกสถานพร้อมกับแม่ของเจ้าก่อน
(ในทันใดนั้นวิญญาณก็ได้ถอนญาณออกไปทันที)

พระอาจารย์ : อย่าคิดว่าหนี้เวรกรรมนี้เป็นของคนๆ เดียว พระอาจารย์ได้เคยย้ำเตือนศิษย์ไว้เสมอ ศิษย์ไม่บำเพ็ญ ไม่สร้างความดี ไม่เป็นคนดี เจ้ากรรมมาทวงหนี้ พระอาจารย์ก็ยากที่จะช่วยศิษย์ได้

วันนี้ศิษย์รับธรรมะ ๓ ปี พระอาจารย์จะช่วยแบกหนี้กรรมเอาไว้ ให้ศิษย์ได้บำเพ็ญได้อย่างตั้งใจ

หลังจาก ๓ ปีไปแล้ว หากศิษย์ไม่ยอมสร้างบุญ ไม่ยอมบำเพ็ญ พระอาจารย์ก็ใช่ว่าจะใจร้าย เข้าใจหรือเปล่า วันนี้พระอาจารย์มีบทเพลงมาฝากศิษย์ อยากให้ศิษย์นั้นอธิบายคร่าวๆ ไม่ต้องใช้เวลานาน จุดสำคัญก็พอแล้ว

ชื่อเพลง : ชีวิตใช่นิยาย
ทำนอง : เจ้าหญิงในนิยาย

ศิษย์ในวันนี้จงให้สัญญา ว่าจะไม่ดื้อรั้น บำเพ็ญตลอดในชาตินี้ หากก้าวเดินพลั้งให้ตนทบทวน ไม่กลัวเริ่มทำดี ชะตาร้ายอาจเปลี่ยนไป

หากโดนหนี้กรรมมาทวงคอยรุม หนทางรุ่มดอนนัก แล้วเจ้ายังคงมั่นธรรมไหม หากเจอปัญหาเรื่องราวมากมาย บำเพ็ญเหนื่อยหน่ายไหม ถามใจตนเองรู้ดี

เรื่องของตนบำเพ็ญ ใช่เป็นเรื่องของใคร ไม่บำเพ็ญสุดท้ายตนเสียใจ จะก้าวถอยไม่มีผู้ใดบังคับใจ เส้นทางบำเพ็ญ ไม่ใช่อย่างฝันเธอ

เมื่อในวันนี้มีบุญพบกัน ให้มองแค่ส่วนดี ทุกคนนั้นมีดีซ่อนไว้ หากว่าเราคบกันไปนานนาน รู้ตัวรู้นิสัยแล้วจะเกรงใจกันไหมเธอ

(ใจตนเป็นไงตนรู้ดี)

(พระอาจารย์ได้เมตตาให้นักบรรยายแซ่สวี อธิบายเพลงพระโอวาท และในขณะที่กำลังอธิบายอยู่นั้นพระอาจารย์จี้กงก็ได้เรียกฉืออวี้หยูเข้าไปหาเมตตาให้โอวาท)

พระอาจารย์ : ศิษย์รักอย่าได้กังวล หนี้เวรกรรมหกหมื่นกว่าปีซับซ้อนยิ่งนัก เป็นเพราะวันนี้ศิษย์ได้บำเพ็ญ จงตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศล ศิษย์เป็นตัวแทนของฟ้า เป็นตัวแทนของพระอาจารย์ เป็นจี้กงน้อย พระอาจารย์จะอยู่เคียงข้างศิษย์เสมอ

ฉืออวี้หยู : ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา

พระอาจารย์ : เวลาก็มีไม่มากนัก อยากให้ศิษย์นั้นร้องเพลงส่งพระอาจารย์ เพลงแลกได้แต่น้ำตา อีกนานเท่าไรจะได้พบกันอีก พระอาจารย์ก็อยู่ทุกๆ แห่ง อยู่กับศิษย์ทุกเวลา แต่ศิษย์นั้นมองไม่เห็น (ทุกคนร่วมกันร้องเพลงแลกได้แต่น้ำตาเพื่อส่งพระอาจารย์)

กราบลา

พระแม่องค์ธรรมมารดา

พระอาจารย์จะจดจำใบหน้าของศิษย์รักเอาไว้ จดจำไปอย่างนี้ตราบนานเท่านาน ศิษย์รักทั้งหลายจงตั้งใจบำเพ็ญ บำเพ็ญ บำเพ็ญยังไงนั้น จงกลับมาศึกษา เข้าใจหรือเปล่า ?

ญาติธรรม : เข้าใจครับ / ค่ะ

น้อมส่งเสด็จพระอาจารย์

ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา...

ต่อมา...

วันที่ ๒ เดือนเมษายน ๒๕๔๘ ได้มีการจัดชั้นประชุมครึ่งวันขึ้นที่สถานธรรมจื้ออ้าย อ.บางวัว จ.ฉะเชิงเทราพระอาจารย์จี้กงได้ประทับทิพยญาณและได้เมตตากับทุกคนในชั้น

พระอาจารย์ : ถึงแม้วันนี้ ศิษย์มากันไม่มากมาย แต่ทุกคนนั้นก็ล้วนเป็นศิษย์จี้กง พระอาจารย์เมื่อมองเห็นแล้วก็รู้สึกตื่นตันใจ

"วันนี้ทุกคนก็คือพุทธะ" รัศมีของพุทธะที่สาดส่อง ณ ที่นี่สิ่งศักดิ์สิทธิมองเห็นแล้วไม่ใช่วงแคบๆ ตาเนื้อเราอาจมองไม่เห็น ผู้บำเพ็ญต่างมีแสงที่ไม่เหมือนกัน วันนี้พระอาจารย์มาให้โอวาทกับศิษย์ อธิบายโอวาทคร่าวๆ ให้ศิษย์ข้าทั้งหลายฟังดีหรือเปล่า ?

(พระอาจารย์จี้กงเมตตาให้อธิบายพระโอวาท ส่วนพระอาจารย์ก็ได้เมตตากับผู้อุทิศตนที่รับผิดชอบประจำที่สถานธรรม)

พระอาจารย์ :

เรารอคอยใครสักคน เข้ามาใกล้ๆ หน่อย...

ไม่เห็นเขามา มาช้าไปนิด ก็รู้สึกกระวน กระวายใจใช่หรือเปล่า พระอาจารย์เองก็เหมือนกัน ร้อนใจไม่น้อยไปกว่าศิษย์

เดิมทีวันนี้พระอาจารย์ใช่ว่าจะมา พระอาจารย์นั่งพัดไปก็ได้เชิญเซียนองค์หนึ่งมา แต่วันนี้คงจะยังไม่ถึงเวลา ต้าเซียนจึงมาเมตตาไม่ได้ พระอาจารย์ก็ต้องมาเอง

ศิษย์รักตั้งใจแล้วอาจจะยังไม่ถึงเวลา หลายๆ อย่างจึงยังไม่พร้อมไม่สมบูรณ์ พระอาจารย์ก็หวังว่าศิษย์จะทำอย่างตั้งใจ **แบกภาระแทนฟ้าใช่เรื่องง่าย ศิษย์ทำไปอย่าหวั่นไหวต่อสิ่งใด มีโรคภัยไข้เจ็บมารุมเร้า อย่าเหนื่อยหน่าย อย่าท้อแท้ใจ การบำเพ็ญสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมายคอยช่วยเหลือ รู้ไหม** ?

ศิษย์ทำเพื่อเวไนย์อย่ารอช้า พระอาจารย์เคียงข้างศิษย์เสมอมา โรคภัยหนาเป็นเรื่องเล็กหากมีใจ เข้าใจหรือเปล่า ?

อาวุโสของเรามีโรคภัยไข้เจ็บที่หนักกว่านี้ แต่ท่านเหล่านั้นไม่เคยหวั่น พระอาจารย์หวังว่าศิษย์รักมีใจเป็นหนึ่งเดียวกัน

ภายนอกยิ่งอยู่ยิ่งนอกรีต การยึดมั่นถือมั่นมีมากมาย
หกหมื่นปีอนุสัยที่ติดกาย ไม่แก้ไขผลสุดท้ายใครช่วยตน
ในวันนี้ศิษย์ภูมิใจมาฟังธรรม เพราะได้เห็นว่าสัจธรรมช่างล้ำเลิศ
ศิษย์รู้เห็นว่าชีวิตคนช่างประเสริฐ ธรรมล้ำเลิศมีเพียงหนึ่งไม่มีสอง
ในวันนี้มีบุญธรรมประคอง ได้กายต้องจดจำไว้หาใช่เรื่องง่าย
สร้างกุศลทำความดีทำด้วยใจ สงบคำสำรวมไว้นี่คือปราชญ์เมธี
ที่สิ่งศักดิ์สิทธินั้นได้ยกย่องอย่างแท้จริง เข้าใจกันหรือเปล่า

พระอาจารย์ :

พระอาจารย์ใช่ว่าจะมาตำหนิศิษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำไป เรานั้นย่อมชัดเจนในจิตใจดี ทำด้วยใจที่ไม่ได้เจตนา ความผิดที่ไม่ได้เจตนาก็หาใช่จะไม่มีบาป แต่บาปนั้นจะเบาบาง

ความผิดที่เจตนา เมื่อทำไปยังรู้ว่าผิด ยังเจตนาทำไป บาปนั้นหนักหนา สิ่งเหล่านี้พระอาจารย์ก็ยากจะช่วยเหลือได้ ทุกอย่างนั้นขึ้นอยู่กับใจของศิษย์เข้าใจหรือเปล่า

เป็นตัวแทนของอาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการนำพาเวไนย์ อาจารย์รู้ว่าศิษย์ลำบาก แต่ความลำบากนั้นจะไม่เสียหลาย บรรพชนของเราเอง เจ้ากรรมนายเวรมากมายคอยบุญกุศลจากเราอยู่ โปรดอย่าท้อถอยแม้เพียงวินาทีเดียว

(พระอาจารย์ได้เมตตากับผู้อุทิศตนฉืออวี้หยู)

พระอาจารย์ :

การมีเจ้ากรรมนายเวรมาทวงหนี้อย่ามองในแง่ร้าย **จงมองทุกอย่างไปในทางที่ดี ทุกอย่างนั้นก็จะดี** จงคิดแต่สิ่งที่ดี วาสนาเจ้าก็จะดี เข้าใจหรือเปล่า ?

ทุกอย่างนั้นเมื่อเกิดขึ้นมาแต่ละเรื่อง ศิษย์อย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี เมื่อเกิดมาแล้วทุกอย่างนั้นก็สามารถแปรผันชะตาชีวิต จะขึ้นหรือลงนั้นก็อยู่ที่กำมือของเราเอง ดีร้ายในโลกนี้ ใครถูกผิด ไม่เกี่ยวอะไรกับการเกิดตายของเราเลยแม้เพียงแต่น้อย เข้าใจหรือเปล่า ?

เรื่องดี เรื่องร้าย เรื่องถูก เรื่องผิด พระอาจารย์ขอบอกย้ำอีกครั้ง ไม่เกี่ยวกับการเกิดตายของชีวิตเรา เขาไม่ดี เขาร้าย **ชีวิตเรานั้นมีหน้าที่อย่างเดียวคือ "ไปคอยตักเตือน"** นี่คือหน้าที่ของเรา เข้าใจหรือเปล่า ?

เข้าใจแล้วอย่าได้กังวลให้มาก วันนั้นภรรยาในอดีตชาติของศิษย์นั้น ยังไม่ได้บอกอีกเรื่องคือในอดีตชาติศิษย์มีแซ่ว่าหลี่ (李) นามว่าจื่อเสียง (子祥) หลี่จื่อเสียง (李子祥)

พระอาจารย์ : เรื่องนี้ใช่เรื่องเล็ก อดีตชาติช่างซับซ้อนนัก ศิษย์รักอยากจะสร้างบุญกุศล จะประกาศเรื่องของเราให้เป็นอุทาหรณ์ ศิษย์รู้หรือเปล่าควรทำเช่นไรเล่า ?

ฉืออวี้หยู : ศิษย์คิดว่าอยากจะพิมพ์เป็นหนังสือธรรมะค่ะ

พระอาจารย์ : จะทำสิ่งใดจงรีบทำ อย่าผลัดวันประกันพรุ่ง ๓ เดือนนั้นเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วนัก ขอความเมตตาจากเพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญ ร่วมแรงร่วมใจเท่าที่ช่วยได้ เรื่องของเวรกรรมของใครของมัน

(พระอาจารย์เมตตาให้ฟู่ถันจู่หลินเต๋อฮุยรองประทานสถานธรรมให้ช่วยเหลือกัน)

หลินเต๋อฮุย : ศิษย์พร้อมจะช่วยครับ !

ฉืออวี้หยู : พระอาจารย์เมตตา... วันนั้นศิษย์ฟังชื่อของดวงวิญญาณไม่ชัดเจน

พระอาจารย์ : 張連業 (จางเหลียนเย่)

李小寶 (หลี่เสี่ยวป่าว)

忠信祥 (นายอำเภอจง จงซินเสียง)

พระอาจารย์ :

ศิษย์อย่ารอช้าจงเร่งรีบสร้างบุญกุศล หนี้กรรมมากมายใช่เพียงชาตินี้ชาติเดียว เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อราชวงศ์หมิง การจัดพิมพ์หนังสือก็เป็นอีกทางหนึ่งในการสร้างบุญ ศิษย์เข้าใจหรือเปล่า ?

เดิมทีแล้วพระอาจารย์ก็ไม่ควรที่จะพูดเรื่องนี้ เพราะศิษย์ทั้งหลายต่างก็เป็นผู้ที่มีปัญญา แต่อาจารย์อยากจะกล่าวตักเตือน ศิษย์อย่ารอช้า เวลานั้นผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน **วันหนึ่งวันหนึ่งไม่บำเพ็ญ วันหนึ่งวันหนึ่งไม่โปรดคน วันหนึ่งวันหนึ่งร่างกายและจิตใจของเรานั้นก็จะแปรสภาพ** อย่าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเข้าใจหรือเปล่า ?

รับปากพระอาจารย์จะทำให้เสร็จสมบูรณ์เมื่อไหร่เล่า พระอาจารย์จะได้นำบุญกุศลนี้ไปส่งมอบให้กับเจ้ากรรมนายเวร ให้กับบรรพชนของศิษย์ เขาเหล่านั้นจะได้ไม่หาว่าพระอาจารย์ลำเอียง

ปรึกษากันดู **การพิมพ์หนังสือเป็นวิทยาทาน เป็นธรรมทาน เป็นการสร้างความดีที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่ง**

แรงกายเป็นทาน
ทรัพย์เป็นทาน
ธรรมะเป็นทาน

ขจัดอุปนิสัย
เปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเอง

พระอาจารย์ : พูดด้วยปากกี่วันก็ลืมใช่หรือเปล่า การจัดพิมพ์เป็นหนังสือให้คนมากมายได้ศึกษา เตือนสติผู้คนด้วยวาจา ด้วยอักษร เป็นสิ่งที่ดีนัก **เตือนผู้คนด้วยการกระทำยิ่งดีใหญ่** ทำทุกสิ่งลำบาก ไม่เหนื่อย ใช่หรือเปล่า ?

ฉืออวี้หยู : ไม่เหนื่อยค่ะ

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง การทำเพื่อผู้อื่นลำบากหน่อยก็ไม่เป็นไร

ฉืออวี้หยู / หลินเต๋อฮุย : จะทำให้เสร็จภายใน 1 เดือน

พระอาจารย์ : พระอาจารย์จะรอ แล้วจะนำข่าวไปบอกเจ้ากรรมนายเวร เดิมทีวันนั้นที่มา จะว่าใช่เจ้ากรรมนายเวรก็ไม่ใช่ จะว่าไม่ใช่ก็เหมือนใช่ ใช่หรือเปล่า ?

ฉืออวี้หยู : ใช่ค่ะ

พระอาจารย์ : หกหมื่นกว่าปีเวียนว่ายตายเกิด ไม่ใช่เพียงภพเดียวที่สร้างกรรม อีกมากมาย อีกหลายภพชาติ ช่างซับซ้อนเหลือเกิน

พระอาจารย์ :

หนึ่งเดือน...พระอาจารย์จะรอ ทุกๆ คำพูดของสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นสำคัญยิ่ง อย่าให้ตกหล่นไปแม้แต่คำเดียว เข้าใจหรือเปล่า ?

ไม่รบกวนเวลา กาลเวลาล่วงเลยไปดั่งสายน้ำ อายุคนเรานั้นยิ่งนับวันยิ่งมากขึ้นใช่หรือเปล่า มีใครบ้างยิ่งนับวันยิ่งน้อยลง เป็นวัยเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวเหมือนเดิมก็ไม่มี ใช่หรือเปล่า ?

คนเราเมื่อไม่เห็นโลงศพก็ไม่หลั่งน้ำตา ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บก็จะไม่มาหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีความทุกข์ยากมีโรคภัยไข้เจ็บตอนนั้นคิดกลับใจก็สายเกินไปแล้ว

ศิษย์ทั้งหลายวันนี้ได้กลับมาบำเพ็ญ ตั้งหน้าตั้งตากระทำความดี โลกเรานั้นมีคนดีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน คนชั่วก็จะลดไปหนึ่งคน ใช่หรือเปล่า ?

พระอาจารย์ดีใจที่เห็นศิษย์กลับมาเพื่อตนเอง ไม่รบกวนเวลา ดำเนินรายการต่อ มีโอกาสมีบุญสัมพันธ์ค่อยมาศึกษาธรรมกันใหม่ ดีหรือเปล่า ?

ญาติธรรมและพุทธบริกร :

ดีครับ / ค่ะ

น้อมส่งเสด็จพระอาจารย์

ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา...

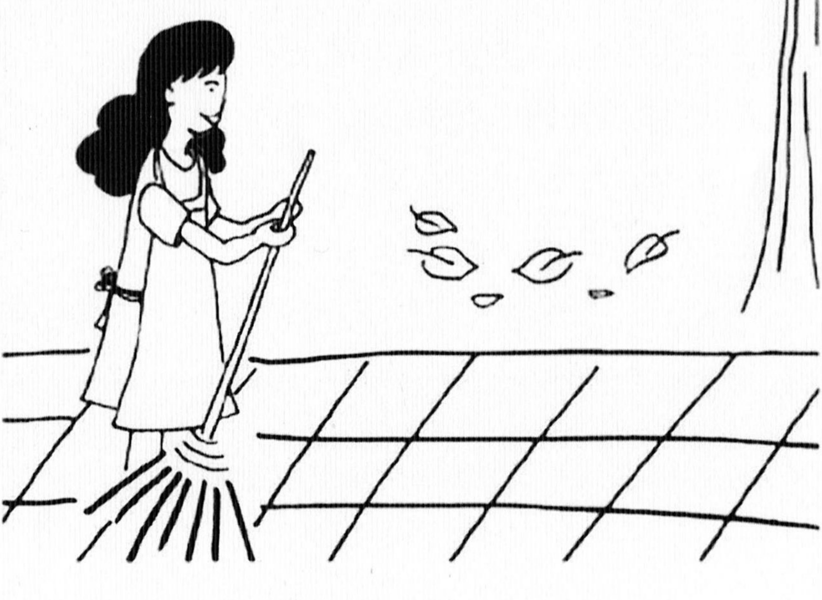
(ถอนทิพยญาณ)

เสียงจากใจผู้อุทิศตน “ฉืออวี้หยู”

มนุษย์เราทุกคนที่มาเกิดกายบนโลกใบนี้ เพราะเหตุอันใด หากมิใช่เพราะ **“แรงกรรม”**

ซึ่งแรงกรรมเป็นตัวผลักดันให้คนเรานั้นเวียนว่ายในกระแสวัฏสงสาร แม้แต่สรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งหลายล้วนเกิดมาก็เพราะแรงกรรมสะท้อนตอบสนองทั้งสิ้น

กี่ภพกี่ชาติมาแล้วที่เราลุ่มหลงสร้างบาปกรรม แล้วแรงกรรมที่น่ากลัวเช่นนี้เราจะเอาอะไรมาต้านแรงกรรมนี้ได้ ปัญหานี้มีแต่ผู้มีปัญญาที่ตื่นแจ้งจากอวิชชาแล้วเท่านั้นจึงจะสามารถให้คำตอบนี้ได้

ตั้งแต่ข้าพเจ้าก้าวเข้าสู่ประตูธรรม ข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระอาจารย์ที่มอบให้กับศิษย์ทุกคน ถึงแม้ว่าศิษย์จะผิดอย่างไร พระอาจารย์ก็ยังปลอบใจและให้กำลังใจเสมอว่า...

" ศิษย์ทำดีที่สุดแล้ว "

ยิ่งทำให้ซาบซึ้งถึงความเมตตาของพระอาจารย์ พระอาจารย์ไม่เคยทอดทิ้งศิษย์

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของฟ้าเบื้องบนและพระคุณของพระอาจารย์จี้กงเป็นอย่างยิ่ง

เบื้องบนได้เปิดเผยเรื่องราวในอดีตชาติของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงกฎแห่งกรรมมากยิ่งขึ้น ในชาตินี้ข้าพเจ้ามีโรคประจำตัวอย่างหนึ่งคือ ปวดศีรษะเป็นประจำ

เหมือนกับมีใครเอาอะไรมาทุบศีรษะ ทั้งเจ็บปวดและทรมาน บางครั้งปวดมากถึงกับน้ำตาไหล แต่เมื่อไปหาหมอ หมอก็ตรวจไม่พบว่ามีอะไร

ข้าพเจ้าเพิ่งจะกระจ่างตอนนี้เองว่านี่คือผลกรรมที่มาสนองข้าพเจ้าที่เคยทรมานจางเหลียนเย่ภรรยาในอดีตชาติ

ฐานะทางครอบครัวของข้าพเจ้าใช่จะร่ำรวย เพียงพอกับการกินอยู่ใช้สอย ดังนั้น ในสมัยเด็กข้าพเจ้าเคยคิดน้อยเนื้อต่ำใจในชะตาชีวิตของตน แต่วันนี้ได้ศึกษาธรรมะจนกระจ่างถึงกฎแห่งกรรม ดังเช่นพระโอวาทของพระอาจารย์ **"อย่าต่อว่าฟ้าดินที่ให้เรารับกรรม หลีกไม่พ้นหากตนผู้ก่อ"**

อาจเป็นเพราะแรงปณิธานของข้าพเจ้าที่จะช่วยงานฟ้า ช่วยงานพระอาจารย์ ข้าพเจ้าคิดว่าทำงานฟ้า ฟ้าย่อมไม่ทอดทิ้ง คงเพราะแรงปณิธานนี้เองที่ทำให้วันนี้ข้าพเจ้ายังมีลมหายใจอยู่ **แรงปณิธานยังดำรงอยู่จึงสามารถที่จะต้านกับแรงกรรมได้** แต่ถ้าเมื่อใดแรง

ปณิธานนั้นริบหรี่ลงแล้ว จะเอาอะไรไปต้านทานกับแรงกรรมที่สะสมมาหกหมื่นกว่าปีได้เล่า

ทุกๆ เช้าที่ลืมตาตื่นขึ้นมานั้น และรู้ว่าเรายังมีลมหายใจอยู่ ต้องขอบคุณฟ้าเบื้องบนที่ยังประทานลมหายใจแก่เรา ขอให้เราสำนึกไว้เสมอว่า ลมหายใจที่ฟ้าประทานมาให้มิใช่เพื่อให้ไปก่อบาปสร้างกรรม แต่ให้มาเพื่อปฏิบัติบำเพ็ญธรรมและประกาศสัจธรรม

“ ยึดมั่นในปณิธาน จนลมหายใจสุดท้าย ”

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองเสมอมา และหลังจากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ทำให้ข้าพเจ้าศรัทธาต่อวิถีอนุตรธรรมมากยิ่งขึ้น

“ต่อการบำเพ็ญจะต้องกระตือรือร้น...

ต่อเรื่องเกิดตายจะต้องกระตือรือร้น...

ต่อการฉุดช่วยเวไนย์จะต้องกระตือรือร้น...

นี่สิถึงจะเรียกว่าเป็นตัวแทนของพระอาจารย์จี้กงอย่างแท้จริง”

เพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญธรรมทุกท่าน หนทางการบำเพ็ญนี้จงก้าวต่อไปเถิดอย่าได้หยุดเลย เราไม่ได้ทำเพื่อใครเลย เพื่อจิตญาณและบรรพชนของเราเอง

พระอาจารย์จี้กงกล่าวว่า **"อย่าท้อถอยหมดกำลังใจ ก้าวมาถึงจุดนี้มิใช่เรื่องง่าย ขอให้รู้ว่าก้าวไปข้างหน้าคือสวรรค์ ถอยไปคือนรก"**

ขอทุกท่านเชื่อมั่นเถิดว่า หากเรานั้นกระทำด้วยใจจริง แม้จะประสบกับการทดสอบมากมายเพียงใด ฟ้าเบื้องบนย่อมไม่ทอดทิ้งเราอย่างแน่นอน

สุดท้ายกราบสำนึกพระคุณฟ้าเบื้องบนเมตตา ขอบคุณพระอาจารย์จี้กงเมตตาที่ยอมคุกเข่าให้กับเจ้ากรรมของศิษย์โง่คนนี้

ขอบคุณอาวุโสธรรมทุกท่านที่ให้โอกาส

และขอบคุณเพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญธรรมทุกท่าน ที่อยู่เคียงข้างและให้กำลังใจเสมอมา.

ยึดมั่นในปณิธาน
จนลมหายใจสุดท้าย

ชื่อเพลง : **อย่ากล่าวโทษฟ้าดิน**

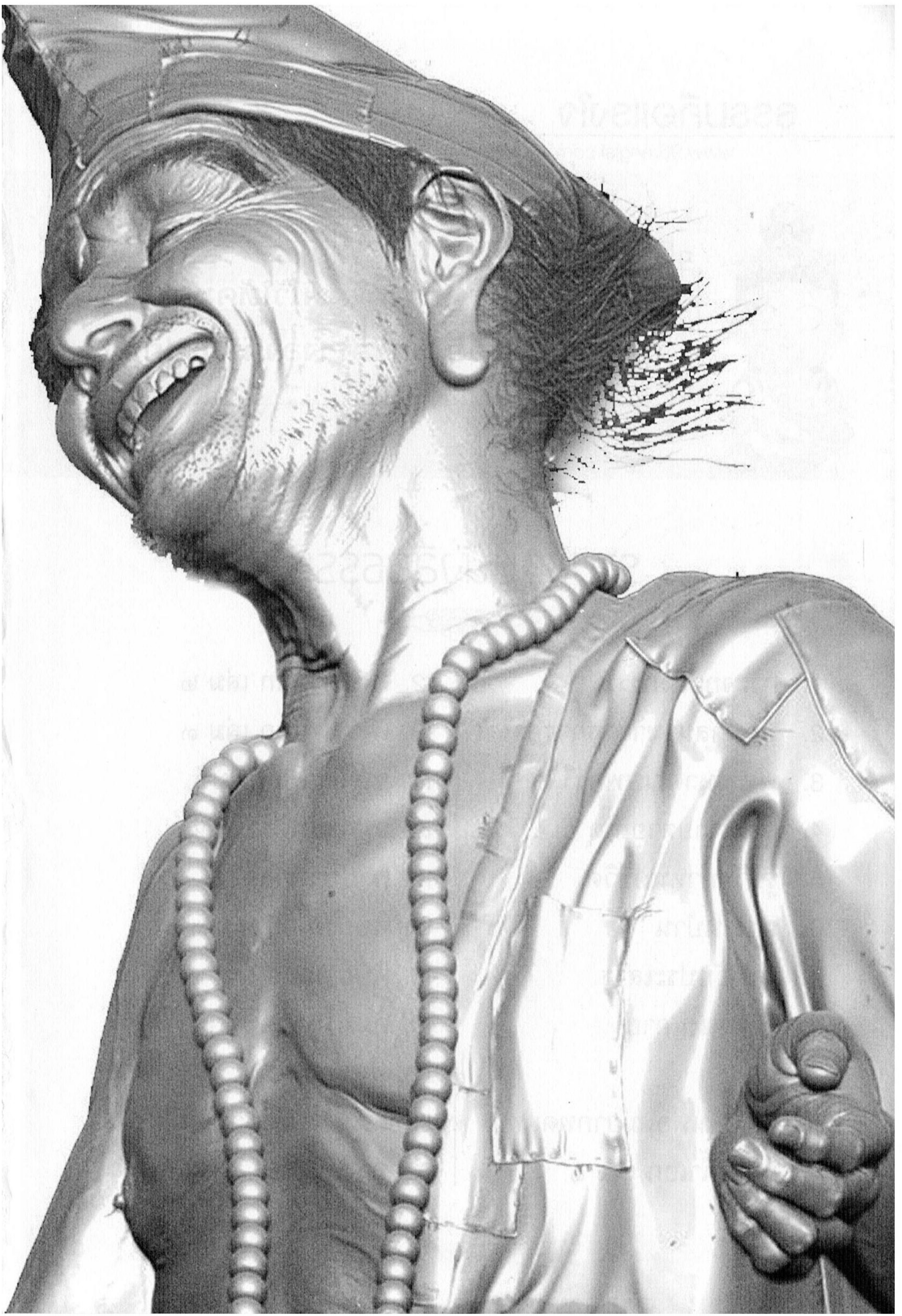
ทำนอง : ยอมจำนนฟ้าดิน

อย่าต่อว่าฟ้าดินที่ให้เรารับกรรม หลีกไม่พ้นหากตนผู้ก่อ ฟ้าดินมีตาเที่ยงธรรมใครชั่วใครดี เกิดมาจนต้องทนใช้กรรม เกิดมารวยนะหรือใช่ว่าดี ถึงจะเร็วจะช้าสุดท้ายต้องยอมจำนน

* วาสนาทุกคนต่างกัน หากบำเพ็ญละกายสิ้นลม สุขได้พบธรรมแท้หลุดพ้น ชะตาเปลี่ยนผัน

** เรื่องร้ายผันกลายเป็นดีหลายครา ที่เบื้องบนประทานโอกาส ตอบแทนคุณรุ่นพี่ลำบาก แบกภาระงานฟ้าด้วยใจ ช่างโชคดีที่ได้พบธรรม เลิกสร้างกรรมไม่เพิ่มกรรมใหม่ วันนี้ยังไม่สาย ยอมเคี่ยวกรำให้ฟ้าดินซาบซึ้งใจเรา

ศิษย์บำเพ็ญเช่นดั่งฟ้าดิน ศิษย์อย่าเห็นว่าตนต้อยต่ำ ยอมรับคำถากถาง ยอมน้ำตาตก โลกใบนี้เวไนย์มากมาย เจ็บปวดทุกข์กว่าเราหลายเท่า ได้รับธรรมดีแล้ว หวังมากต้องทุกข์ใจ (*/**)

ธรรมคือแรงใจ

www.96rangjai.com

หนึ่งตัวอักษรธรรมพิมพ์ไว้ให้คนอ่าน
กุศลปานเปรียบได้ดั่งสร้างองค์พระปฏิมา

รายชื่อหนังสือธรรมะ

1. กระจกส่องกรรม
2. บุญวาสนามาจากการบริจาค
3. พระมหาคุณบุพการี ฯ
4. เวียนว่ายตายเกิด
5. รู้ชีวิตกำหนดชีวิต
6. พระในบ้าน
7. ลาภอันประเสริฐ
8. ต่างกันในกาย
9. ศีล ๕
10. พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน
11. เพชรน้ำเอก เล่ม ๑
12. เพชรน้ำเอก เล่ม ๒
13. เพชรน้ำเอก เล่ม ๓
14. ธรรมะกับภัยพิบัติ
15. ธรรมะในครัวเรือน
16. บาปทำแท้ง
17. ศิษย์รักเอ๋ย เล่ม ๑
18. ศิษย์รักเอ๋ย เล่ม ๒
19. คัมภีร์กวนอูปลุกชาวโลก
20. พิจารณ์เก้า
21. ตื่น ๑ + ๒ (รวมเล่ม)
22. ทวง

23. พระจี้กงสงฆ์เจ้าปัญญา
24. ชิงโข่ว (ปณิธานกินเจ)
25. ปัญญาบรรเจิด
26. พระคุณฟ้าฯ
27. พญาช้างเผือกขอรับธรรม
28. กตัญญูสะเทือนฟ้า
29. พระอาจารย์สอนศิษย์บำเพ็ญ
30. พุทธระเบียบ ๑๕ ข้อ
31. เส้นทางสายเก่า
32. สำนึกในดวงใจ
33. คุณธรรมงดงาม ๕ ประการ
34. คุณค่าที่แท้จริงของชีวิต
35. กลับมาสถานธรรม
มีประโยชน์อย่างไร ?
36. ไตรรัตน์กับการบำเพ็ญ
37. แม่ครัวหัวใจรักธรรม
38. จิตศรัทธาพาประจักษ์
39. หลักแห่งการบำเพ็ญธรรม ๑๐
40. วิญญาณสีนามิ
41. ลังกาวตารสูตร
42. กินเจเว้นกรรม
43. เหตุต้นผลกรรม
44. บำเพ็ญในยุคท้ายปลายกัป
45. ไตรรัตน์แก้ววิเศษ ๓ ประการ
46. ทางสายตรง
47. ทศมหาปณิธานพระสมันตภัทรฯ
48. ผู้บำเพ็ญพึงสังวร
49. สอนคนให้เป็นคน
50. มหาราชายอดกตัญญู
51. เหตุใดต้องรับธรรม
52. มหาปณิธาน 10 ประการ
53. ปณิธานต้านแรงกรรม
54. กฎแห่งกรรม
55. ธรรมคือแรงใจ
56. กำเนิดมหาบุรุษ
จอมปราชญ์ขงจื่อ
57. สายทองพระบรรพจารย์
58. บ่วงกรรม
59. คุณธรรมแม่บ้าน
ธรรมกาลยุคขาว

อานิสงส์ ๑๐ ประการ

ของการพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
๒. ความเป็นสิริมงคลย่อมจะมีมาสู่ครัวเรือน
๓. บุตรหลานที่พาลเกเรจะกลับตัวเป็นคนดี
๔. วงศ์สกุลจะมีผู้สืบทอดและเจริญรุ่งเรืองทุกๆ ชั่วอายุ
๕. คิดจะทำการอันใดจะมีคนมาให้ความช่วยเหลือ
๖. ขจัดเคราะห์ภัย ภัยใหญ่จะกลายเป็นภัยเล็ก
๗. คนป่วยเรื้อรังจะหายจากโรคฯ
๘. วิญญาณของบรรพชนจะพ้นจากถูกทรมานไปสู่สุคติ
๙. เป็นบารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
๑๐. บังเกิดบุญวาสนาและให้มีอายุยืนยาว

fptbook@gmail.com

จัดจำหน่ายโดย

ฟ้าประทานบุ๊ค

โทร. 085-0658236, 081-2349096
081-4357227, 087-8251921

สำนักพิมพ์เอกอนันต์เผยแพร่ธรรม AKEANAN BOOKCENTER

96rangjai@gmail.com

จัดพิมพ์โดย

เอกอนันต์เผยแพร่ธรรม

9/6 ม.1 ต.คลองโยง อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
โทร. 089-6726781, 081-2340960 แฟกซ์ 034-246644

หนี้เวรกรรมช่างซับซ้อนยิ่งนัก
หกหมื่นกว่าปีเวียนว่ายตายเกิด
สร้างกรรมมากมาย
ชาตินี้ได้กายเป็นมนุษย์
เราทั้งหลายต่างโชคดี
ทุกคนต่างมีหนี้เวรกรรม
วันนี้ยังไม่ถึงเวลาจึงไม่ปรากฏ
วันไหนไม่บำเพ็ญวันนั้นก็จะถึงวันของเรา

業緣輪迴

เอกอนันต์

www.96rangjai.com | e-mail : 96rangjai@gmail.com